

Gustav Strniša:

Zgodnje jutro.

Nad poljem plešejo meglice,
v višavi mlada zora vstaja,
škrjanček že pod nebom raja
in išče biserne stezice.

V nebesa rad bi bil dospel,
da Stvarniku bi jutranjico
glasno zapel in čez planico
spet vtonil v mladi dan vesel.

Gustav Strniša:

Netopir.

Ptičke pol in miške poll
Če hiti v poljani zlati,
z miškami takoj se brati:
— Ptica nisem bil nikol!

Ptice pol in miške poll
Če ponoči v zraku bega,
drzno se s skovirjem krega:
— Miška nisem bil nikol!

Ptice pol in miške poll
Toda, saj poznajo vsi ga,
netopir jih malo briga:
— Prida pač ne bo nikol!

Ker po vetru plašč mu bega,
pač ostane slab značaj!
Ptič ni, miš ni, kaj se krega,
netopir ostane naj!

Zanimivosti

Tvoja knjižnica. Knjiga je tvoj najzvestejši prijatelj; ko te vsi drugi zapuste in te pozabijo, ti ostane knjiga, veseli te v žalosti in vzpodbuja te, ko si malodušen. Zato ljubi knjige, pazi nanje in pridobivaj si novih!

Knjige imej shranjene na posebni poličici, ki ima več predelov. V najvišjem imej pesmi in knjige zabavne vsebine, v drugem potopisne in poučne knjige, prav spodaj, pri roki, pa imej šolske knjige. Da knjige obvaruješ pred prahom in soncem, jih imej zagrnjene z zaveso.

Če si naročen na mladinski list, pazi, da ne izgubiš kake številke. Na koncu letnika pa daj vse številke vezati in imel boš novo knjigo v svoji knjižnici.

Mamici, očetu in vsem, ki ti dajejo darila, reci, da bi te silno razveselili, ko bi

ti namesto sladkorčkov in igrač podarili kako knjigo. Sladkorčke poješ, igrače pokvariš in se jih naveličaš, knjiga pa ostane.

In še to: ne izposojuj svojih knjig! Ko te obiše prijatelj ali mladi sorodnik, mu s ponosom pokaži svojo knjižnico. Toda ko ti bo rekel, da mu posodi kakšno, mu reci:

»Glej, prijatelj! Danes ti posodim knjigo, toda prosim te, napravi si tudi ti svojo knjižnico. Povedal ti bom, katero knjigo si nabavi in kje. Videl boš, kakšno veselje boš imel s knjigami. Če pa ne moreš knjige kupiti, se vpiši v kako knjižnico. Jaz knjige zelo nerad dam iz rok, ker se umažejo ali celo izgube. Sicer pa velja za nas narodna dolžnost, knjige kupovati, ne pa si jih izposojati, ker Slovencev nas

je tako malo, da moramo prav vsi sodelovati pri zgradbi naše kulture. Včasih so bili pri nas vprav najmlajši dijaki največji ljubitelji slovenske knjige, danes pa slovenske knjige ne morejo več tako izhajati, ker ni kupcev. Naj živi geslo: Vsak Slovenec svojo knjižnico!»

Lakedemonci. Olimpijske igre je prišel gledat tudi neki starec, ki pa ni našel nobenega sedeža več prostega. Ko je tako iskal in se prerival v zadregi med terasami, so se mnogi iz njega norčevali in se mu posmehovali. Končno je prišel do mesta, kjer so sedeli Lakedemonci. Tu pa so vsi mladeniči in mnogi možje spoštljivo vstali in ponujali starcu svoje sedeže.

Vse navzoče občinstvo je bilo navdušeno nad tem lepim dejanjem Lakedemoncev in s ploskanjem in s klici so dajali izrazov pohvale in soglašanja.

Starec pa je rekel ves žalosten:

»O, bogovi! Saj je jasno videti, da vsi Grki vedo, kaj se mora storiti, toda samo Lakedemonci to, kar vedo, da se mora storiti, tudi v resnici izvrše.«

Od kdaj so goré. V starih časih je bila zemlja ravna. Rasla so pač že drevesa in trava, jezera so bila in morje, tudi že mesta ljudi. A nobenega studenca, nobene reke ni bilo. Ravno kakor po mizi je bilo povsod.

Do tistega dne tako, ko je šel Jezus v nebesa. Na travniku med daljnimi goz-

dovi je bil Jezus. Dvignil je roko za slovo, pogledal naravnost v nebesa, in glej: vzdignil se je od zemlje. Počasi, narahlo, brez giba in kretnje se je vzdignil v nebo. A kaj se je zgodilo? Najprej so posegle travne bilke, potem pa še drevesa za robom njegovega oblačila. Vse je hotelo za njim v nebo. Že je vzvalovila zemlja v širnem krogu: najprej se je popel travnik, ki je stal Jezus na njem; brez glasu, nič se ni potreslo, nič zabobnelo, nič se ni prelomilo. Nato so se povzpeli za Jezusom bližnji gozdni obronki, nato cele šume, jezera, človeška mesta, vsa zemlja! Nekateri deli so se povzpeli višje, nekateri nižje, drugi so ostali pri tleh, kakor da so se prekasno zdramili iz spanja.

Vse se je obesilo na beli Gospodov plašč. Vsa širna zemlja, livade, gozdovi. Ptički so se dvignili in peli Jezusu ob glavi, dokler ni narahlo zamahnil z roko in zaukazal zemlji, naj obstane.

Zemlja je obstala v sladki boli za Gospodom. Kar je bilo visoko, je ostalo visoko, da bi mu bilo za vse čase bliže. Le potoki in reke so udrle iz jezer in se pognale po bregovih navzdol, širokemu morju nasproti. Iz vseh gorskih sten so privreli vrelci šumečih voda. Zakaj? Da bi se v daljnih morjih spremenili v oblake in bi v podobi oblakov prišli Gospodu bliže kot vse druge stvari.

Za dobro voljo

Lov na jelena. Ta igra naj se igra na nogometnem igrišču, katerega osrednji krog (center) predstavlja ribnik; v raznih razdaljah naj bodo postavljene pregraje in različne ovire. Igralci naj označijo jelena, pse in lovce.

Jelen lahko leta povsod. Gre za sledjo in prekorači ovire v redu, ki mu je najprikladnejši.

Psi mu sledje, in ne da bi ga napadli, ga skušajo prehiteti, mu zastaviti pot in ga nagnati proti lovcem. Vsekakor morajo iti po isti sledi kot jelen in prekoračiti iste ovire kot on.

Lovci morajo korakati in ne letati za jelenom. Skušajo obkoliti jelena, ki je ujet na ta način, da se ga dotakne eden izmed njih.

Če uspe jelenu, da se vrže v ribnik, ne da bi bil ujet, dobi igro.

Če je število psov veliko, napravimo igro zanimivejšo na ta način, da združimo po dva ali tri pse, ki zapirajo jelenu prehod čez ovire.

Nočna straža. Igralec, ki ima zavezane oči, stoji v velikem krogu, ki ima premer 15–20 m. Trije drugi igralci se postavijo

zunaj in okoli kroga. Na dano znamenje sodnika se igralci brez šuma pomikajo proti straži. Ta posluša in z iztegnjeno roko naznači smer, od koder prihaja šum. Označen igralec se mora ustaviti. Svoje pot more nadaljevati šele tedaj, ko so označeni in ustavljeni vsi igralci.

Igro dobi oni, ki se najprej dotakne straže. Pazi: sodnik, ki je poleg straže, naj z znamenji opozarja igralce, da se ustavijo na dano znamenje straže, ako je le-to upravičeno. Svoje povelje more podkrepiti z žvižgom piščalke, ne sme pa izpregovoriti.

Serpentina z zasukano glavo. Igralci, katerih število ni določeno, se postavijo drug za drugim v razdalji enega koraka in se začno pomikati. Na dano znamenje se zadnji igralec hitro obrne in koraka v nasprotno smer, ostali ga pa skušajo oponašati, kar pa jim seveda povzroča nemalo težav.

Igra preneha tedaj, kadar se vsi igralci zaporedoma obrnejo v smer zadnjega igralca.

Namesti se lahko več vrst, da je slika pestrejša in tekma živahnejša.